

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

A. Túri Zsuzsa: Honvágy
Baranyi Ferenc: Magyarok
Fövényi Sándor: Belvárosi tél
M. Laurens: Vén ripacs
Soós József: Tengernyi az éved már
Szegő Judit: Télbefagyott fák

2. oldal

próza, versek

Bodó Csiba Gizella: Kis lépésekkel
Bokros Márta: A múzsa dalai
Dobrosi Andrea: érték a szeretet
Fetykó Judit:
Berti, meg azok a dolgok...
G. Ferenczy Hanna: Ma kék a hold
Hajdu György: Havas
Kamarás Klára: Meddig...?
Kaskötő István: A nagy kérdés
Király Gábor: A télkezdet
Kő-Szabó Imre:
Csukamájolaj és az aludt tej
Köves József: Szonett a bejgliről
Lelkes Miklós: Télben távoli tavasz
Nagy Antal Róbert: A Világ-Karma
Németh Tibor: Hangom a haragszó
Nógrádi Gábor: Dodó, a Herélt
Nyakó Attila: Sztrájk után
Péter Erika: Erőtlen léptekkel
Pethes Mária: Örökség
Pethő N. Gábor: Hintaszékben
T. Ágoston László: Családfa
Thamássy Nagy Géza: Boldogocska
Tiszai P. Imre: Hamis próféták
Végh Sándor: Mohóság
Verasztó Antal: Ördögsekér

3. oldal

mikroszkóp

Lehoczki Károly:

Gitárszó az Avonon
vers

4. oldal

kortársak, mesterek

Zelk Zoltán
versek

Baranyi Ferenc
Magyarok

Nem balsors tép, ne ámítsuk magunkat.
Saját balfácánságunk karma tép.
Akárhogy is színezzük át a múltat:
a tónus főleg miattunk sötét.

Az nem lehet, hogy annyi szív hiába
onta vért – írta szózatoss Mihály.
Sajnos, lehet. Eltékozolt csatákra
vádlón vetül sok-sok fölös halál.

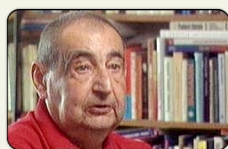
Hősiességnek lelkes mafláságot
beállítani itt mindig divat.
Bolond virtus a falnak-rohanás ott,
hol bonthatókká málltak a falak.

S ha volt is néhány hú kebel, amely nem
balgán hevülve szolgálta honát,
azt látja, szellemként, ha visszalebben,
hogy népe sorsa egyre mostohább.

Szemléli az ország fölött suhanva
hazája halmazódó szennyesét,
és felzokogja a mennyboltozatra:
ezért annyi áldozat? EZÉRT?

Ezért a csúnyán elpredált jövőért,
átmázolt múlttól bűzlő jelenért,
melyben erény a dölyfös eszelősség
s a tehetségtelenség nyer babért?

/Midőn ezt írtam, szürke volt az égbolt,
harcom feladni volna számos ok,
legyinhetnék lemondóan: elég volt!
De nem tehetem. Még költő vagyok./

Fájdalommal közöljük,
hogy 2016. december 9.-én 82 éves korában elhunyt

Róssa András

költő, szeretett munkatársunk.

KÖNYVAJÁNLO

A

MERCATOR STÚDIO

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Ablakvitész
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmod útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerená
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Álmod asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert
Az ismeretlen kert, hangos változat.
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Nógrádi Gábor: Itt éltünk és haltunk
Ódor György: Magaddal szemben
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Munkatársaink Honlapjai

Bányai Tamás
Csepeli Szabó Béla
Kamarás Klára

...majd a PuPu,
ha valaki, hát
ő majd tudja!

Rodrigo Giuliani
Guitar concerto
II. Andantino

in memoriam

Mint őszi ködben számtalan levél,
úgy hull le számatlanul egy nemzedék.
Törtetlenül hittek egy jobb világban,
háborún, mocskon át békében,
éhezve, fázva Kánaánban.
Sírjukon nő-e majd virág?

Kamarás Klára

Kaskötő István
Ketykó István
Lászlóffy Csaba
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika
T. Arany László

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Canadahun
Ezredvég
Hetedhétátár
Irodalmi Epreskert
Kodály László
Magyar Elektronikus Könyvtár

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Szegő Judit
Télfefagyott fák

Vén fák suttognak emlékezve:
"A tél mindig pontosan érkezett.
Zúzmarát hintett cserjésekre,
s festett ragyogóan kék eget.

Havat hozott és szerteszórta.
Hófehér lett a fű s a levél.
Ágat rázott a szél, a kósza,
de mindenkinek jutott fedél."

Ifjú kis fácskák sírnak-rínak:
"Mi soha magasra nem nőünk,
és belőlünk nem marad írmag.
Idő előtt földre kerülünk.

Fázik az ember, fázik állat.
Kemény a tél, és olyan rideg.
Sokakat erdő vár, s nem házak.
Tűzünk őket melegíti meg.

Hullnak az ifjak, roppan a hó.
Csattan a fejsze, s águnk veszítjük."
Részeg Mikulás mondja: hahó!
Elmúlt egy világ, sokaknak veszttük.

Csizmákban vacog a szegénység.
Rá bütyköt tör céltalan jelen.
Halálhajónkon holt legénység
dalol: "A jövőt nem sejtetem...!"

Fövényi Sándor
Belvárosi tél

Forró tea, lángos a Dohány utca sarkán.

M. Laurens
VÉN RIPACS

Nem akarok költő lenni,
nem akarok fejemre babért,
sem ennek-annak megfelelni:
firkálgatok csak magamért.

Nem érdekel a kritika,
holmi ragrím, meg mifene,
sem holmi szerzői fifika,
pepecseljen, aki költő, az vele.

Nem vonz a magos Parnasszus,
jó nekem a földön talpon állva.
Tériszony meg a kollapszus,
ripacsként: lent sosem bánta.

Becsapni nem akarlak.
Mégsem vagyok olcsó kókler.
Ha mit írtam mind csak vacak,
dobd ki: ha csak üres sóder.

Ám ha néha egy-egy sorom
hozzád jutva eltalálna,
ne gondolj rám költőként:
hanem mint egy jó baráttra.

Soraimnak panaszkodhatsz,
vagy sírhatsz velem: ha úgy jön.
Ne szégyelld a vén ripacsnál,
ha szemeidből könny jön.

Mert nem akarok költő lenni.
Nem akarok fejemre babért.
Vén ripacsként megfelelek így is,
Értünk, érted... és magamért.

Még ásítóznak az ódon kapualjak,
földröttük borzas tollgolyók, galambok.
Pihéket kerget a szél, vagy hó szítál?
Álmos íze van az utcazajnak.

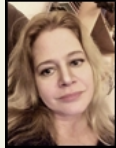
A Liszt Ferenc téren bokor-menedék.
Ágai közé, a szél fagyos kígyója búvik
s fölrebben száz megriadt veréb.
Buja pára dől a Moulin Rouge felől
és kihömpölyög az Andrássy útra,
mely üres, mint hajnali pezsgősvödör.
Ciccen s kialszik minden lámpabúra.

Az Operában még bársonyos homály,
de kinn, tócsa-jégen bukdácsol a reggel
s nézi, amint a Nap olvasztani kezdi,
a kora-téli ajándék-meleggel.

Soós József
Tengernyi az éved már

Hull a hó és ég a nyár,
Tengernyi az éved már!
Körötted
Gyermeked, otthonod, hazád...
Az lettél-e,
Akinek álmodott apád?

A. Turi Zsuzsa
Honvágó

... az az Otthon,
... síkság a végtelenbe
... a szem csak a
párás mezők hűvösében
fürdőző sárga
templomtornyokba
ütközik, pihentető
egyhangúsággal nőnek
a fák, hetykén sarjad
a fű tavasszal az
omladozó gyárkémények
tövében, s az itt-ott
ingoványos talajon ott
a világ összes színe,
én oda vágyom vissza,
ahol a nyár forró
leheletében aranyszínnel
égnek a füvek a
patakocskák kiszáradt
medrében, kórók integetnek,
s ősszel minden csupa láng,
harmatos impresszionista
festmény, kusza vonalakkal,
ahol ragyogást lehelnek
télien a fák, s jégligetek
tündéreként táncolnak
a hópihéek, a határ az égbolt,
a felhők, ott oly könnyű vagyok,
mint a vég nélküli szeretet.

a vendég

Koszta József
festőművész

vendégkönyv

következő oldal >

Király Gábor
A télkezdet

Epret a mézes hársfateához
az éjjel hullott tejszínhabbal.
A kandallótűz kis paraszánál
köszönt a faggyal érdes hajnal.
Pattog a haldokló zsarátnok,
nem teszek újat a tűzre,
tálcámon pirítósmorzsa
és pöndörült szalonnabőrke.
Ebben a csendre való időben
minek is kellene történni ma,
hogy tessen a békét óvó égnek
mint gyermeki tiszta ima?
Mozdulni akarnék s tenni
jobbá a széles világot,
de inkább csak fogom a tálcát
és a hókásába mártott
epret majszolom tűnődő szemmel
a rommá hült hamut ügyelve,
amíg álmosan éled a szürke
fény a téli éjjel feleselve.

1926-2007

G. Ferenczy Hanna
MA KÉK A HOLD

Széljárta égbolt felhőszirtjein
kék hold világít ma sejtelmesen,
e furcsa holdnak bűvös udvarában
ott áll és vár a régi kedvesem.

Szobámban, amíg a holdra nézek
különös hangon cseng a telefon,
felveszem s szívem zsibbadni érzem-
a másvilág van túl a vonalon.

És szól egy hang, csak szívemmel hallom,
egy régi hang s megint megejt a gyász,
hogy vár reám a holdnak udvarában -
lelkem kigyúl és újra csupa láz.

Menni, menni, menni volna kedvem
és szállni, szállni, szállni lenne jó,
ez a föld már nem az én világom -
már régen vonz egy más dimenzió.

Hogy lehetne szerteszt tiporni
e látszat létnek nincstelen kódét
s szárnyak nélkül szállni, hogy lehetne
keresztüllépvé önmagam körét...

T. Ágoston László
Családja

Csak ült az ágyban és nem akarta elhinni, hogy hat óra van,
mégsem csörög a vekker. Nem kell gyorsan kiugrani az ágyból,
félhülyén kitámolyogni a fürdőszobába, jéghideg vízben
mosakodni, hogy fölbredjen, aztán a langyosban fogat mosni,
aztán reggelit készíteni. Aztán gyorsan fölrakni a sminket, hogy
mégis valahogy kinézzen az ember lánya... Mindeközben
irigykedve nézni, hogy a Gergő átfordul a másik oldalára, és
édesdeden horkol tovább. Nem tagadja, hogy ilyenkor utálja a
férjét. No persze könnyű neki, ő már öt éve nyugdíjban van. Most
meg már ő is. Egy hete nem kell hatkor ébrednie, nem kell rohanni
a buszhoz, nem kell elviselni a sok hülye, hisztis kolléganőt, meg a
buta, esetlen ügyfeleket. Kár is tovább ragozni a dolgot, **Ő IS
NYUGDÍJAS LETT.**

Tovább a teljes szöveghez>>>

Kamarás Klára
Meddig...?

Fejemben mintha máig is
egy kis kamasz vihogna:
talán nyolcvanas önmagán,
no meg a zsíros bőrruhán,
mit felszedett, míg szaporán
fogyott el életútja...

Ne mozdulj! - biztatom magam -
mert elszáll az igézet,
s többé nevetni nem tudok,
mikor tükörbe nézek!

2016.

Lelkes Miklós
Télben távoli tavasz

Ha távol tavasz télbe jön:
szikrás szőnyeg hógyönyörön,
varázsszőnyeg, mely szállni kész,
lángot gyújtó szépség, merész.

Olykor egy vers is épp ilyen,
hirtelen tájként, szívemen.
A csend csengőket szerteszt,
s felébredt hó dalol, dalol.

Lehet, nem lesz több tavaszom,
de most a hódalt hallgatom,
valót, mi nincs, nincset, mi lesz..
Súgja: - Szépség, Szív védekezz!

S eljutni a kék hold udvarába,
hol valósággá lesz a látomás,
Hogyan, hogyan?! - hallózok újra s egyre,
de nem felel az égi állomás.

Köves József
Szonett a bejgliről

Minden ember tudja, milyen a bejgli,
(erről szólt rég egy humoros írás),
ember karácsonyt nehezen hever ki,
s nem fogy a mákos patkó, ez a szívás!

S a diós sem, rettentő áradata
ránk szárad, marad tenger súlyával,
hiába volt kellemes zamata,
kemény lesz, s aki törődik fogával,

tejben-kávében próbálja áztatni
csak azért, hogy kidobni ne kelljen...
Folyton lángon van így most a gázplatni,

forralgatjuk a tejet a tűzhelyen,
végül nem ízlik, kár piszkálgatni,
s a patkót helyére: csizmámra teszem.

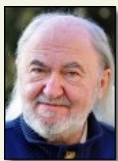

Fetykó Judit
Berti, meg azok a dolgok...

32.

Így karácsony előtt, mikor az asszony a konyhában fél napokon át zörgette a tepsiket, és azzal volt elfoglalva, hogy melyik aprósüteményből mennyit süssön, Berti kimenekült a konyhából. Fél napot ő is tett-vett, aztán mikor már nem talált magának teendő, vagy csak elunta a favágást, az udvaron a járda seprését, a tüzelő-behordást, akkor aztán bevette magát a szobába. Ez a tél még nem hozott havat, így kimaradt a férfimunkákból egy jelentős tétel, aminek fáradsága nem hiányzott. A karácsony előtti hangulatból mégis elmaradt valami, ami a hóval kapcsolatos.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Nógrádi Gábor
DODÓ, A HERÉLT

Jellemző! Rólam nem szól Margaret,
kivel egy hámban
hosszú évekig egy sorsa volt.
S ki annyiszor húztam helyette is
szakadásig feszülve.
Vagy ha rácsaptak, leálltam pisálni,
hogy engem üssön a vén Tyukodi.

Tudják, mi az, leélni úgy egy életet,
hogy mást sem hallunk társunktól, csak azt,
„Ó, Budapest! Ó, Budapest!”?

Fekete fehér táj felett.
Kérő hang szélben elveszett.
A völgyben, lent, manócska fák.
Gyöngykagyló héjon csöpp világ.

Hangot szél elvisz, visszahoz.
Hajlongó fényhódotok,
s képzelt virág, égbék virág
jövő tavaszról átkiált.

Lehet, nem lesz több tavaszom,
de ezt a tavaszt hallgatom,
most-nincs jövőt, de eljövőt,
hó alól kiugró időt.

Most-nincs-idő a szívemen,
nem e színtelen, s szívtelen.
Mondd, erdő, hegy, völgy, pillanat:
fellángol még Idő, szabad?!

Körülvesz bajt és bút a kín,
röhögnek börtönőreink,
s meggörnyedt hátú páriák
lelkén Úr lett a szolgaság.

Németh Tibor
Hangom a harangszó

1938-2013

Amikor nem lesz több esküvői menet,
s nem születnek jövőt éneklő gyerekek,
s tanító, pap sem jön öreg falutokba
dobhatod harangod feneketlen kútba.

Ott szeretnék végre igazi jel lenni,
messzire hallatszó hangokkal hirdetni
születést, esküvőt, misére hívó szót,
kongatni az időt, imára szólítót.

Elszállna a hangom túl a határokon,
minden zugba ahol él még lelki rokon,
s érti még értelmét, mikor valahonnan,
bús harangszót hall, hogy várják magyar honban.

Mint ereklye előtt, tisztelettel állnak,
őrzik nemzedékek a vén haranglábat,
amelynek dallamát a múlt rég ellopta,
de hangjának örök értelmét meghagyta.

Tehetek róla tán, hogy engemet
nem indítottak el soha a derbin,
s azt sem tudom, hol az a kurva város?!

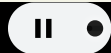
**Végh Sándor
Mohóság**

Én várok,
miközben ünnepel a város.
Dünyög a kamra, éhes álmokat
szunnyad véres karma
ellentéteinknek!

**Péter Erika
Erőtlen léptekkel**

Erőtlen léptekkel
kaptatok a hegyre
kezeimben súlyos,
jajgató csomag

az egyensúly miatt -

szembeszél fúj,
lassan haladok,
lábamra röpülnek
alvó kavicsok
majd nedves zsebkendőit
dobja rám az ég

hazaérek:

kopár a szoba,
közepén
mesefigura,
fölötte
mennyezetre tapadt
könnycsepp
a villanykörte

**Tamássy Nagy Géza
Boldogocska**

Ha lenne mondjuk
lovam és egy szekér,
minek hátuljába zenész
cigánybanda is befér,
úgy járnám utam
szerte gödrökön át-
ihaj csuhaj ki vár-
leckézni menyecskéket,
mi is a szerenád.
De nem hogy szekерem,
még lovacskám sincsen.
Csak innen nézem,
kit rabolnék közülük el
boldogan boldogul
örökre magammal -

Kosztá József: Vízholdók.

Érték a szeretet
fákra hó borul csavargó lép tűnt közöny
kósza csillag az égvölgy
zarándok fényvel pláncnak indozom
toda... kórusul lenn...
olgy...
farkak hív...
költyökül

konokul
zuhanva
álmodom

érték a szeretet néha nap
hó-paplanok tűnnek
a csavargó fintor helyett enni kap

**Kaskötő István
A nagy kérdés**

Bórbíró Borbála a sokszorosan kitüntetett oknyomozó
riporter, többhónapos sikertelen kísérlet után végre sikerrel járt és
egy rövid négyszemközti beszélgetés lehetőségét szerezte meg a
világhírű tudós-filozófus, Dr. Jonas Knowall professor
emeritusszal. A többszörös Nobel díjas magyar tudós (zsidó)
mélyen a welshi hegyekben rejlő laboratórium-könyvtárában
fogadta a riporternőt. Misztikus félhomályba burkolózó reneszánsz
gondolkodó (fizikus, kémikus, biológus, teológus, muzsikussal és
szenilis) hosszúszerű pipájában ősmagyar nemzeti kakukkfűvel
(ősfrancia nemzeti thyme) szagosított vadkendert szívott és
értelemtől homályos kis malacszemét Ms. Bórbíró domborodó
mellein nyugtatta. A riporternő látható zavarában, idegesen
babrálta a miniatűr magnetofont. Homlokán apró izzadságcseppek
szaporodtak. Végtelennek tűnő néma percek után, a tudós végre
megszólt:

— Shoot, sweetheart – (magyarul, lőjön, kedves) és mélyet
szippantott a pipájából.

Borbála, a meghatódottságtól egy pillanatra megnémult, az „itt
a nagy lehetőség” ideje, amire minden valamire való reporter
vágynak... érkezett. Alig tudta elhinni a nagy szerencséjét, hogy ő a
kis ferencvárosi proli lány felteheti a generációk, milliószor
megválaszolatlan kérdését az egyetlen igazán elhivatott észlánynek,
Dr. Jonás Knowall magyar származású (zsidó) tudósnek.

Remegő, bársonyos hangja halkán hagyta el az ajkát, a nagy
kérdés szinte ott függött az illatos levegőben egy darabig, majd,
mint egy kósza pillangó landolt a tudós hallókészülékén.

— Professzor Knowall... Sir... *bogy ityeg a fityeg?*

**Bokros Márta
A múzsa dalai**

- a költőhöz -

I.
Álmodban ha megjelenek,
milyen legyek? Olyan leszek,
mint a kékfátylas nagy hegyek,

s míg nem érem el,
addig így maradok
pusztán boldogocska.

Bodó Csiba Gizella
Kis lépésekkel

Kis lépésekkel járok,
Bejártam már a fél világot,
És világokon kívül is jártam
-- a végét járó éjszakában –
most itt vagyok, indulok;
ég alatt hóban jární,
érezni és látni, s valami
többet tenni, csak úgy menni;
a haladásért – magamért és másért,
nem elégedettnek lenni,
de szeretni mindazt,
mi körül ölel, jó felé terel,
mint a bárányokat égnek mezején,
s ideleln, hol az ég alja,
a földharmatja tejfehér.

Kis lépésekkel az ember
Gyakran messze ér!

Kő-Szabó Imre
Csukamájolaj és az aludttej

Május közeledett, amikor a negyedik osztályba jártam. Otthon a szomszédok, ha az iskoláról esett szó, mindig megkérdezték: - Hová jársz iskolába? Furcsának tartottam ezt a kíváncsiskodást, hiszen ebben a korban iskolába jár a gyerek. Mégis mindig udvariasan válaszoltam, hiszen erre tanítottak, otthon szüleim. – Az egyes számú általános iskolába! – mondtam határozottan, mert volt más számozású iskola is ebben az alföldi városban. – Ki a tanítód? – volt a következő kérdés. Milyen kíváncsiak ezek a felnőttek, de büszkén válaszoltam: - Vári László tanító bácsi! Tudtam, már akkor gyerek fejjel, hogy az ő személye különleges biztosíték az alapos tanulásra.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Hajdu György
HAVAS

Havat álmodok köréd, csöndet.
Ezek a fák testvéreink.
Néma őrzők a nyomtalan tájon,
feketék, ránk emlékezők.
Havat álmodok körénk, csöndet.
Ránk borul szürke ég kupolája.
Moccanatlan két idegen állunk.
Emlékezünk a fákra.

vagy a mélytitkú tengerek
felett időző képzelet,
s tűnődő tekinteted.

Mint szél borzolta rét fűvén
szökellő illat, játszi fény,
örök vágy, vád, fájdalom, remény,
az vagyok en
tündöklő álmod éjjelén.

II.
Akár: saruját megoldó
istennő kecses, megejtő
mozdulata...

Akár ruháját megbontó
istennő : kecses, mosolygó,
elérhetetlen.

Tiszai P. Imre
Hamis próféták

Hamis próféták hirdetnek igéket,
lavinák zúdulnak, fagyott érzések,
a közszemérem állít fel kordont,
háborgó lelkek vetnének horgonyt.

Falsul cseng ma már kimondva az írás,
imák szava sántít, nincs bizonyítás,
penészes falakon szentek másznak,
freskókba bújnak, égren nem szállnak.

Lakatlan temetőekben sétálok,
beomlott sírokon nyílnak virágok,
fénytelen, fakó árnyak bolyongnak,
égből fájón keserű könnyek hullnak.

Temetni tanulunk, már nem lázadunk,
elfáradtunk, az oltárnál megállunk,
hallgatjuk a hamis próféták szavát,
meghalnak bennünk az apák és anyák.

Pethő N. Gábor
Hintaszékben

Recsegne is tán,
ha nem te ülnél benne.
Így szép csendben jár.

Hintapalinta,
milyen ős – régi szó ez!
Öledben macska.

Doromból halkán,
lelkecskéje álmodik.
Simítja kezéd.

Hintapalinta!
Fülébe susog tenger.
Szuszog mosolyod.

József Tornyai: Törülgető nő

Nyakó Attila
Sztrájk után

A műzsák sztrájkja véget ért,
Így hát újabb rímekért
Kopogtattam hozzájuk,
- Úgy örülünk, hogy látjuk!
Szólt az egyik aktivista:
Jó lenne ám addig is, ha
Önerőből írna párat,
Főnökasszonyunk még fáradt...

Nagy Antal Róbert
A Világ-Karma

Végtelen volt a kezdet,
végtelen lesz majd a vég.
Vég és a kezdet kéz a kézben,
járnak a sorsok sűrűjében.

Pethes Mária
Örökség

annauat gesztenyelevelek tenyerébe
zártad de a levelek egy ismeretlen
szél hátán messze lovagoltak
szavaidat egynyári virágok szirmán
hagytad de a virágok elnémultak
esküdet búzamezők hullámszásába
vetted de a kalászokat learatták

hallgatásodat meztelen kövekre
ültetted de a kövek szétporladtak
hangodat kedves dalaimba fűzted
de azok névtelenül keringtek a föld
felett ami azt álmodta hogy élőként
adta vissza testedet

érintésed a felhőkre bíztad de azóta
mindennap jeges eső esett ujjaidat
fekete hajamba fontad de minden
szála
megőszült magasztos gondolataidat
a madarak szárnyára raktad de mind
ismeretlen tájra repült

szívemben felejtetted évezredek
nyarának megfégezhetetlen hevét
könnycatornámra örökítetted
mindenen áthatoló tekinteted
sorsom erődítményét betemette
imáid hófúvása

Verasztó Antal
ÖRDÖGSZEKÉR

Helén vagyok, a szóba kerülő család rokona. Sokáig kellett az emlékezet lép-csőin visszafelé haladnom ahhoz, hogy az elmúlt időkre boruló homályból ki-hozzak valamit a világosságra. Előttem egy kivénhedt óra, mozdulatlan mutatói öt órát mutatnak.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Lehoczki Károly

Gitárszóló az Avonon

Térkő
 sárga
 szürke
 vadonatúj
 agyagfalak
 ódon
 cseréptető
 gerendák
 repedezett
 kovácsolt vas
 kerítés
 lépek
 szembe jön
 kitérek
 turisták
 kék
 türkiz
 pirosba hajló
 pulóver
 felhők
 fényképezőgép
 átszűrt napsütés
 rácsos ablakok
 zajonganak
 bambulok
 beleütközöm
 pardon
 térkő
 téglaházak
 lépek
 árusok
 illatok
 megéhezem
 megcsörren

felveszem
ne hülyéskedj!
félre állok
elintézed?
köszönöm
majszolom
lecsöppen
sétálok
folyópart
fűszegély
hattyúk
csónakok
terméskő
híd
forgalom
autóbusz
tágas tér
gyülekeznek
szintetizátor
étterem
bicikli
letámasztja
dobgép
szintetizátor
asztalok
eszegetnek
utcasarok
körbeállnak
kínai
arab
fekete
göndör
picike
kezét fogja
nem látom
dobgép
körbemegegyek
szintetizátor
szürke kalap
dobgép
dobgép
ketten
kinyitott gitártok
odamegy
beledobja
aprópénz
pöntyörészik
ráhajol
fehér kalap
gitárállvány
üres szék
gitár
hangfal
ringatózik
taktus
szőke
belékarol

arcok
szemek
arcok
harmadik
nem siet
lecsüccsen
vállig érő
vékonyszálú
kalap
fekete
gitár
szakállas
felveszi
belécsap
felvisít
szíven üt
húrok
dobgép
szintetizátor
gitár
gitár
gitár
ellebeg
hányódik
állon vág
hihetetlen
ráhajol
arcok
folyó
híd
csónakok
étterem
arcok
szemek
gitár
gitár
szintetizátor
fényképezőgép
cikkan
röppen
bámulja
idegek
kibuggyan
megcsillan
letörli
nézem
gitár
gitár
gitár
nem emlékszem rá
dobgép
szintetizátor
gitár
nyaka
húrja
ujjai
hátradől

lobog
elámul
ismeretlen
körbeáll
tömörül
lélek
visító
jajong
melódia
virtuóz
városka
itt született
halhatatlan
lám most is
még mindig
gitár
gitár
percek
évek
szelleme
sorsszerű
gitár
kipenget
élet
boldogság
elmúlás
gitár
futamok
dob
szintetizátor
örvénylik
földöntúli
gitár
gitár
eszeveszett
gitár
 kozmikus
tratata
húrok
tenyér
lefogja
csönd
csönd
ácsorognak
csönd
mocorgás
aprópénz
gitártok
hosszú haj
kalap
fekete
megemeli
odabólint
megcsörren
potyorászik
csönd
oszlanak

áthajol
mosolyog
fülébe súg
lelkesen
utcazaj
felhőtlen
kék ég
üres tér
szárnyak
suhogás

vendé

következő oldal >

Zelk Zoltán

Tűnődés

A csend, mint vastag porlepel
lebeg a nyugvó tó felett, s a lihegő
nyugtalan szelek is aludni térnek
hegyek odvába. Csak a csavargó,
kit álmából kakasszó vert fel,
nyúl morogva kavics után, mivel
elúzheti a lármázó, begyes madarat –
s ahogy ráocsudik a hajnali tájra,
mint billegő ág hull alá keze,
míg önfeledt kurjantásában szárnyrakap
egy zsbongó fecskeraj. S hajdonfővel,
szemeit törölve, a messzi város felé indul.

Nem így a bölcs, ki magányos sziklán virraszt
s tűnődve néz maga elé. Olykor gyöngyöt fűz
vagy játékot farag, mosolya körül lepkék kergetőznek.

Mosolya lámpás, estéli szeleknek
s az eltévedt nyájnak mutatja az utat –
kedvesem, ha látnád, virágoknak vélnéd
kezében a szerszámokat.

Elég egy szó

Elég egy szó, egy mozdulat, egy tekintet,
hogy szerelemmé érődjék bennem:
elmondhatatlan verssé.

Micsoda szél az, mit a halk lehelet
zúdit arcomba, micsoda vihar
zúdul erdeimben!

Hajlongnak fáim s magasba röppennek
álomból riadt madaraim!
Szív, hogy birod el e fákat!

S hogy birod el könnyed lépteit a lánynak,
ki megbontott hajjal jár-kél erdeidben,
benned jár és dalol.

E dal suttog most számban, sápadt visszhang!
S félszeg fájdalom csak pernyéje a tűznek,
mely lassan kihuny s tán végső lobbanása

Éjszaka riadtam

Éjszaka riadtam egy meleg érintésre,
mely halódva pihegett fáradt homlokomon, –
tán egy messzi barát szánt meg jószavával,
tán egy régi emlék volt, mely így búcsúzott tőlem.

S lámpám is égett – ki gyújthatta meg?
fényében fa nőtt fel: kövér lombú ákác –
fölvért álmaim rajzottak az ágak közt
s egy elfeledett ének keringett fölöttem.

Dohos szobában, de különös ébredés!
arcok közeledtek pislogó szememhez:
megismertem őket, szóltam is hozzájuk,
örömet kurjantott tápáskodó kedvem –

de hogy jött a hajnal, szertefoszlott minden,
s csak a pohár tejet s a karéj kenyeret láttam,
mit érintetlenül hagytam asztalomon este:
szegénységem néma tanuit.

Fénytelen múlik el napunk

Milyen beteg – szinte köhéccsel –
ez a rozsdamart délután
s a béna fák tátogva nyúlnak
az ég, a fény után.

(Tátogva, mint akváriumban
a tépett pikkelyű halak:
várva, hogy a zord plafonon
átsüt talán a Nap.)

Csak pillanatra törné át
acélburkát az őszi Nap,
úgy hullna alá a rozsdá, mint
az öreg vakolat!

S micsoda pírban égne a város!
S hulló hajuk kibontanák
a körút koldus lányai,
a járdaszéli fák.

Csak pillanatra... de nincs vigasz,
vacognak a sikátorok

e néhány szó, néhány keserű gyümölcs.
Lányka, ha elmegy,
kötényedben vidd magaddal őket.

Pillangó

Mint egy gyufaszál lobbanása,
mint halott levél zuhanása
az ág s a föld között:
annyi volt víg barangolása
a nyári rét fölött.

De látta a delet s a hajnalt
s mikor hulló levélként meghalt,
lelke virágba öltözött:
most őszig sárga szirmokat hajt,
így él tovább füvek között.

Kis mese a nincs erdőről

Nincsen fája, nincsen bokra,
mégis erdő és susog,
puha lombokban alusznak
mogyorószín mókusok.

A nincs-fákon száz nincs-mókus,
nincsen-füben fekszem én,
szerelemre, boldogságra
nincs-erdőben leltem én.

Be boldog lehetnék itten,
de hajnalban négy madár
csőrébe fogja az erdő
négy sarkát és tovaszáll...

Hull a könnyem, de szívemben
rezeg, bűg még a derű
s olyan édes gyerekhangon,
mint a nádíhegedű.

Koszta József: A mezőn.

Ha nem tudnálak

1

s a morcos ég esőt jósolva
szakállába morog.

Fénytelen múlik el napunk...
Setteng az éj ormokon
s lepi a nyögő ágakat
az estéli korom.

Haldokló ejti úgy le karját,
ahogy aláhull most a gally.
Sóhajt a város s a földeken
szárnyrakél az avar.

Életrajz

Kecskék

Szítál az alkonyat. Mekegve
jönnek, a porból fölemelve
szarvukat, jönnek már a kecskék,
hírüladvá az ifju estét:
mely hűvösen, akár az árnyuk
kúszik a földekről utánuk.
Jönnek. A szőrükön ott leng még
egy-egy falevél, mint az emlék.

Így jönnek lassún emelkedve
az országútra, mint egy hegyre.
Előlük riadtan fölkapják
csüngő lombjukat az akácák
s kígyós nyakuk előrenyújtva,
fölvert libák úsznak a porban,
ahol haladnak diadallal,
lármásan, égre nyújtott dallal!

Szarvukon ott hozzák a rétet,
mekegve, az egész vidéket!
Az erdőt, melynek minden bokrárt
éhesen végigfosztogatták,
hozzák a dombot és a lankát,
szakállukon a patak habját –
úgy térnek meg a legelőről,
mint győztesek a harcmezőről!

József Attila halálára

1

Ablakban állsz, nézed a sötétet,
a tájat, mely fölfalja önmagát,
szörnyű torkában tűnnek már a házak,
fogai közt megroppannak a fák.

Övé e táj, ez volt rút birodalma.
S most pusztul ím: nem is táj volt, de láz,
kigyulladt esze hímezte a földre
s hogy ő elment, hát tűnik a varázs!

2

S a nyomor is! A végső-végső éj ez!
Elpusztulunk, s majd károgova repül
gondjaink nagy, sötét varjucsapatja
és boldog tájak tornyain leül.

S mit ő dalolt, rekedt-károgova mondják
majd szüntelen, az idők végeig
az aljas kort, az álmodott vidéket,

Mily tartalmatlan lenne szenvedésem,
milyen együgyü volna bánatom,
ha nem tudnálak, ha csupán dúlt énem
fáját zúgatná most a fájdalom.

De annyira beitta éned énem,
hogy téged nyög minden sejtem, tagom,
teérted szűköl minden rettegésem:
így szenvedek már, ilyen gazdagon.

Az értelem gazdag és szép egébe
te magasztosítsz, emelsz engemet,
hol átragyogja lényed drága fénye

minden kínomat, szenvedésemet:
miként korsó, ha merül kút vizébe,
immár színültig megteltem veled!

2

Mint gyermek anyja szoknyáját remegve,
oly görcsös ujjakkal fogóztam én
hazám földjébe s ím, most számkivetve
csak zokoghatnék mostoha kezén.

Csak zokoghatnék, hogyha nem tudnálak
téged, ki értem nyúlsz s visszaölelsz
az édes honba s rögnék, dombnak, fának
kérdézetlen is engemet felelsz.

Szerelmem így lett honvágy s úgy dicsérlek,
arcod fényét, szép melled, gyöngye térded
s neved: Irén, mintha azt mondanám:

Erdély! Dunántúl! Lankák! Halmok! Bércek!
mind, mind kimondom, hogyha mondlak Téged –
ki társ valál, így lettél im, hazám.

1942 nyarán, Ukrajnában

Szabadság

„Jöjj el szabadság, te szűlj nekem rendet”
(József Attila)

Hány év volt? Három? Huszonöt?
Ugy vélnéd, ezer éve:
s ím fölbukunk a föld alól
s a téli napnak fénye
a kint, a rettegést, penészt
lemossa rólunk végre.

Még botorkálunk, mint vakok,
de arcunkat az égnek
emelve, édes italod
kortyoljuk s drága fényed
zabáljuk, mignem jóllakik
lelkünk, Szabadság, véled.

Micsoda éh! Mily szomjuság!
Hány évnek éhe, szomja!
De légy hozzánk most még kemény,
ints minket buzgalomra,
mert kevés, aki megmaradt
és mindnek sok a dolga:

Jaj, holtan fekszik városunk,
s a falvak, bányák, kertek
egy jajongó ország ölén,
anyjuk ölén hevernek –

a városzélek bús szegényeit.

3

Be jó lesz így! Be nehéz volt az álom!
Mind megtanuljuk, hogy a semmi könnyebb –
de morzsoljátok, mégis morzsoljátok
fogak, a száj szélén bebújó könnyet:

Mert sírnivaló, hogy még a nyomort is,
e kígyó nyelvét, e hétágu lángot
csak álmodjuk s nem hagyhatunk itt semmit,
ha elpusztítjuk bennünk a világot.

4

Hajnallik újból? Nap bukik az égre?
Nézz szembe véle daccal s el ne hidd
e hajnalt! s öld meg emlékezetedben
ezernyi tündöklő testvéreit!

Ne hagyd, hogy fénnel hízelegje arcod –
s feleld szivednek, ha vigaszt keres,
feleld: Mint űzött farkasok veszünk el...
s így jó ez, mert élni nem érdemes!

Két év után

Itthon vagyok... Hát i-re változott
a csöppnyi szó előtt az o betű,
a rettegést, mely lelkem búrka volt,
szétrágja most, hogy váltsa: a derű?
Két évig o-val mormolta a szám:
Oh ott, oh otthon, messzi otthonom...
s állva s remegve most ajtóm előtt:
– Hát itt! hát itt! hát itthon! – suttogom.

Miként telet ha váltja már tavasz... –
de nincs hasonlat, nincsen semmi kép,
hogy mit jelentsz te ott, a szó előtt
kicsiny betű, te i, te semmiség!
Ki ajtóm zárját ím most felnyitod
s varázslatodnak mágusszőnyegén
a drága arc s egy hű eb és szobám
úszik, lebeg a lágy fényben felém!

Bonts szárnyakat! szállj bűzőlgő mezők,
szállj társaim fölé, akik fejük
lehajtották a halál vad ölén:
ők értik csak hatalmad, csöpp betű.
Széthullt karok majd sírva ranganak,
zokog a láb, a sárba folyt velő,
ha följük szállsz, miként üzenet,
csöpp i betű, te nagy csodatevő!

1944. március

Vendég vagyok

Alkonyodik. Még föllobog,
kigyúl az őszi tájék –
van-é tűz szebb és szomorúbb?
Mintha hegycsúcson állnék
avar-szín éveim fölött...
Ki tudja, hány év vár még?
Vendég vagyok, nem tudhatom,
mennyi lesz az ajándék.

Csak élni jó! S ha öregem?
úgy is csak veled járnék!

ints munkára, de Te segíts,
hogy vélünk fölemeljed!

Ints munkára, de Te segíts,
hogy vélünk fölemeljed
dült falvaink, hullt városunk
s harsogjanak a kertek! –
Te légy Napunk és kenyerünk,
Te szüld nekünk a rendet!

1945. január

Ha kérdik egyszer

Kertben szerettem volna ülni,
így álmodtam én őszömet,
nagy csend fényében elmerülni,
míg lassun hulló levelek

vállig, homlokig boritnának,
szépen halni megtanítanának –
az elmerengő képzelet
esztendeim kemény szálából
ily lágynak szötte őszömet.

Szerettem volna ülni lócán
alkonyidőn, a ház előtt,
hallgatni utak csobogását,
köszönteni az elmenőt.
Így lettem volna gazda s vendég,
így mondtam volna szép jóestét
mindenkinek, mikor az ég
a sárguló napot leejti,
mint őszi ág a levelét.

Nem kertben, nem ház előtt lócán,
ülök a világ küszöbén
s ha kérdik egyszer, mi járatban,
mit végeztem e földtekén,
ki oly ritkán s dünyögve szóltam? –
de a szegények szava voltam,
ezért voltam, lehettem én
egyszerre alkony s pirkadó nap,
egyszerre bánat és remény.

Levél

Megkaptam, édesem, a könyvet,
megkaptam Zuglót s a nyarat,
megkaptam szobád illatát és
bezúdult az a pillanat
cellámba, amikor utcánkban
szárnyat bont az akácaszag.

Mikor kinyitottam a könyvet,
amit küldtél: az a virág...
mit két lap közé bepréseltél...
mintha ódon melódiát
játszana valaki spinéten –
olyan lett nekem a világ.

Emlékszel, három éve éppen
hogy jártuk, hol Bach született,
a szobát... S angyalkéz-pengette
kétszáz esztendő's hangszerek...
S a templom... nem az oltárt néztük:
az orgonán a kézjegyet...

Ily régi szavakkal tudom csak

És ha fejem már reszketeg?
úgy is melleden hálnék!
Milyen akkor a szerelem?
nézd, az alkonyi tájék
issza a búcsu sugarát
s mily fénylő, mély parázs még!

Búcsúzni sose korai,
mert mily csodára várnék?
mégse tudom kimondani:
Isten veled fű, sár, rét,
hegy, út, folyó... jó ismerős,
kitől el sose válnék –
pedig talán
nem is több a halál, csupán
tikkadt vándornak árnyék.

Este egy munkásvonaton

Mindig előkerül egy pakli kártya
estefelé, a munkásvonaton.
A térdeken már ott a szerszámláda
és járja, járja, járja a talon.

Csattog a lap, mint a madarak szárnya,
a szerencse kinek kezébe száll? –
Megy a vonat. Kigyúl, himbál a lámpa.
Füstből és fényből kevert félhomály.

Füst s lámpafény... csak ennyi... így fonódik,
ily egyszerű anyagból a varázs:
fut a vonat volt, régi évek partján,
amennyi emlék, annyi állomás:

egy süppedt kocsmá künn, a városszélen...
arcok, arcok, sörhab a bajszonokon...
szekérsörgés... dézsában nőtt leánder...
egy eperfa a nyári udvaron...

s a táj fölött egy lassan húzó nóta,
mely szívünk mélyén évszám rejtezett
s magunk se tudjuk s ajkunk már dúdolja
és kattogják a vonatkerekek.

Ó, mennyi emlék gyűl, tapad rád, lélek,
miként olajos, zsíros ujjnyomat
a kártyára... Töltés mentén az évek
zászlóval intenek, fut a vonat.

Múltba? Akkor is mindig a jövőbe!
Kinek nincs múltja, jövőbe se lát,
ki visszanézve nem talál egy lombot,
egy nyári rétet, régi sztrájkanyagát.

De szóljon most, de csattogjon a kártya,
a férfiember kedves virtusa,
évődés, tréfa összecsap szikrázva
a füstös légben – álljon a tusa,

mert olyan szép az, olyan szívig érő,
jó diadal – nincs is rá semmi szó –
ha tökfilkót, királyt és ászt leverve,
utolsót üt a piros ultimó!

megírni néked: olvasom,
nem a könyvet, de a virágot,
azt látom minden oldalon.
Milyen kicsiny vagy, milyen árva,
s mily nagy vagy! milyen oltalom!

Én otthonom... én utcám... Zuglóm...
Ugye, némák már a rigók,
nem ígérnek koránkelőknek
nyári napot, még „milliót”?
Némaságuk koppan a földön,
mint nemrég a levert diók.

De avarszín őszi szelekben,
vagy habzó hóban: csak veled!
s oly barátság forró lehében,
mely nem kér záloglevelet,
mely „hű”, amíg kaphat – s ha már nem:
sánta lélekkel elbiceg...

De hagyjuk ezt... És este van már.
Világ holnap is a világ.
Neked vidám reményt, magamnak
alvást. Irén, jóéjszakát!

Májusi kívánság

Szakad a hó, szakad, mert így kívánom –:
toronyhegyig belepje tájamat,
folyóm, tavam mederfenéig fagyjon,
gyümölcsfáim üszkös ujjal mutassák
a napot, melyről jégcsap csüng alá!
mint gyermekkorom téli eresze,
olyan legyen az ég, ha meghalok.

És csőrükkel sikongó cserepekre
törve az üveggé dermedt ködöt,
csak gyűljenek az egek varjai,
hogyan koszorut keringjenek fölöttem.
Aztán a szél
söpörje le minden kertekről a havat,
aztán az ég
színültig töltsen fénnel a vidéket
s hűs vízzel töltsön minden medreket.
Neked, neked,
hogyan hozzád illő ifjak csapatával
bejárjad májust, mely vidám időben
oly tündöklő és gazdag, mint a tested.

Számamig ér a hó már idebent –
de odakünn a koranyár tükrében
fecskék, záporok közt villog hajad.

Déry Tibor kutyája

Már három éve nem láttam kutyát,
de Böbe s Tibor elhozta Subát,
a csillagszemű, csillagszívű uszkárt,
ki örömöm egén és tengerében
úgy röpi és úgy úszkált,
hogyan szinte már én is velem!
Hop! – mondta Tibor neki
és ő föluggott fekhelyemre,
mily nagyon illett lompos füle és
bársony fejbúbja tenyerembe.
De elvitték, nem hagyták nálam,
s maradtam szomorúan, mert kutyátlan –
de ha beteggyamból kikelek:

Z. Z. őszinte véleménye költészetéről élete ötvenkettedik, rabsága második esztendejében

Füst... Korom... Pernye... Hold... és Csillag...
Rigó... Gyermekkor... és Avar...
mint talp alatt kavicsok, sírnak
rossz rímei! S hány képzavar!
Lám, tudja jól és mégse nyugszik,
börtönben is verset habar,
ott is papírt, ceruzát pusztít,
bár pulzusa százat hadar
s forognak szívében oly kések,
hogyan fejbúttól talpig nyilall –
de rögeszméje a költészet:
vajon kígyógyul-é ha majd
földübörög ama utolsó,
éveit árverező dobszó:
koporsóján a hant, a hant?

Szobatársak dicsérete

Kezében a zárójelentés,
elbúcsúzik a szobatárs.
„Örvendek, hogy megismerhettem Zézét,
s kívánok gyors felgyógyulást”.
Bőröndje visszagyömöszölvé már:
pizsama, papucs, fogkefe,
szappan, fésű, borotvaszerszám,
és tátott torkú rádió,
Szabó család, Kívánságműsor,
és mindegyhogymi, csak üvöltösn,
és köhögés, és horkolás,
és éjszakai szellentések,
s ha netán nappal is?
„Elvégre férfiember vagyok...”
A szomszéd ágy most félnapig üres.
Addig azzal múlathatom magam,
ki lesz, milyen lesz az új szobatárs?
Kövér? Keszeg? Értelmiségi?
Kétkezi dolgozó?
Mily ostoba latolgatás!
a szobatárs, az szobatárs!
De már az ágyamhoz hajol,
mondja nevét, és mondok én is,
tehát: örvendezik, hogy Zézé,
kit a tévéből ismer,
lesz majd a szobatársa...
S kattann a bőrönd zárja:
pizsama, papucs, fogkefe,
szappan, fésű, borotvaszerszám,
és nyitátlann is zajgó rádió,
meg mit tudom, meg mit tudom,
csak azt tudom, hogy rég tudom,

uszkárt, pulit, tacsót, komondort,
újfundlandit veszek,
s befutjuk együtt Órmezőt,
a domboldalt, a réteket

és zúdulnak utánunk a
lakótelepi gyermekek!

Gyászbeszéd

Tersánszky Józsi Jenő mondjon
gyászbeszédet a temetésemen,
hosszú karját a fák csúcsáig lökve,
mondja el, hogy egypadban ült
Dezső bátyámmal a
nagybányai gimnáziumban,
és Németh László apja volt
az osztályfőnökük.

És mondja el, hogy egyszer
szerenádott adott
anyámnak Ilobán
(erre büszkébb vagyok,
mint akár ezer recenzióra),
és mondja el a Párácska mesémről,
hogy többet ér szerinte,
mint százegy költemény:

hadd piruljak holtomban is...

És véget ér a temetés,
Tersánszky villamosra száll
s azon törli fejét:
hová dughatta otthon
a már, sajnos, kotyogó demizsont?

hogyan szemem a mennyezetem,
mint tegnap és tegnapelőtt,
mint tavaly és tavalyelőtt,
a mennyezetem, mely olyan fehér,
mint a falakon is járni tudó
orvosok és nővérek köpenye.

Mínusz 19°

A bohóc és a púpos kikiáltó
versenyt kergetik a telet,
hadonásznak a kórház ablakában –
Hát lehet! lehet! folyvást, emberek!
Itt látható a kettévágott asszony,
ki mégis fölkel aztán, s újra jár,
itt látható a madárfejű Lajcsi,
a félig ember és félig madár!

Itt látható, míg künn a téli fákat
szél kergeti, a nyári délután,
mikor a költő tátott szívvel bámul
egy kövér farú cselédlány után.
(Vattacukor volt a leány kezében,
báránnyelű a kurta pálcikán,
és poros húrú hegedűvel koldult
egy banda-vesztett foghíjas cigány.)
Itt látható a júliusi éjjel,
munka után vacogva megy haza
a kettévágott asszony – izzó ágak
alatt lompos, didergő pongyola.

Botolva így megy égő fák tövében
a Szondy utcába, hol ágyra jár,
feje fölött zokogó csipogással
a madárfejű Lajcsi száll